

РЕШЕНИЕ

№ 103

гр. гр. Хасково, 18.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА З. ЖИСОВА

при участието на секретаря Велислава Н. Ангелова
като разгледа докладваното от ХРИСТИНА З. ЖИСОВА Гражданско дело №
20215640101887 по описа за 2021 година

Предявен е иск с правно основание чл.558 ал.7 от КЗ, вр. чл.45 от ЗЗД, от
Гаранционен фонд – София, ул. „Граф Игнатиев” № 2 ет.4, представляван от
изпълнителните директори М.К. и С.С.; против Д. П. П. с ЕГН ***** от с.

Ищецът твърди, че на 03.09.2016 година, около 16,50 часа в град Хасково, водачът
П.Д. П., /посочен в протокола за ПТП като участник 1/, управлявайки лек автомобил марка и
модел *****, при преминаване през кръстовище с ул. „Мадара“ по посока ул. „Г.
Бенковски“ не спрял на пътен знак „Б2“ и ударил движещия се лек автомобил
*****, собственост на В.Т.С., /посочена в протокола за ПТП като Участник 2/,
която се е движела по път с предимство. По този начин П. П. причинил процесното ПТП и
нанесъл материални щети. За настъпилото ПТП бил съставен Протокол за ПТП №1624760
от 03.09.2016 г. от Г.А.Г. - мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР - град
Хасково, в който бил отразен механизмът на ПТП и установена вината на П.Д. П. за
настъпилото ПТП. По случая било взето и административно отношение, като на виновния
водач били издадени Наказателно постановление № 16-1253-001195/30.09.2016 г. за
нарушение на чл.179, ал.2 и чл.181, т.1 от ЗДвП и Наказателно постановление № 16-1253-
001245/05.10.2016 г. за нарушение на чл.315, ал.1 от КЗ, като и двете били влезли в законна
сила на 22.11.2016 г. За увреждащото МПС – л.а. ***** нямало сключена
задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на настъпване на
произшествието, което било видно от направената справка от базата данни на

Информационния център към Гаранционен Фонд. Ищецът посочва, че документът - справка, изготвена от Гаранционен Фонд въз основа на данните от Информационния център към него, създаден съгл. чл.292 КЗ /отм./, до доказване на противното, удостоверявал застрахователя, номера на договора за задължителна застраховка „Гражданска Отговорност", началната и крайната дата на покритието..., съгл. разпоредбата на чл.295, ал.7 КЗ /отм./, т.е. издадената Справка от Гаранционен Фонд въз основа на данни от Информационния център, имала формална и материална доказателствена сила на официален документ, придадена от закона по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК.

Ищецът сочи още, че на 07.09.2016 година, собственикът на повредения автомобил ***** - В.Т.С., изпратила до Гаранционен фонд уведомление за имуществени вреди, настъпили вследствие на описаното ПТП. След като бил уведомено за настъпилото ПТП, ищецът образувал преписка по щета № 110857/16.09.2016 г. За установяване на техническото състояние на автомобила и точното отразяване на щетите, бил извършен и оглед на увредения лек автомобил от представители на Гаранционен фонд. Повредите по лек автомобил ***** били констатирани с опис на уврежданията по щета № 110857/16.09.2016 г., както следва - Опис на увредените части и детайли: Облицовка предна броня; Държач на броня ляв; Калник преден ляв; Подкалник PVC преден ляв; Мигач в калника - ляв; Предна врата - лява; Гума предна лява 185/65-15-75% Дайтон; Джанта лята предна лява 15"; Фар ляв; Носач преден ляв; Обтегач (биалета) преден ляв носач; Шенкел преден ляв; Амортизър преден ляв. В извършената калкулация по щета № 110857/16.09.2016 г., разходите за отстраняване на повредите на автомобила били оценени на обща стойност от 882,76 лева, разбити по пера, както следва: Нови части и материали: 605,16 лева; Труд за демонтаж и монтаж: 68,80 лева; Труд за бояджийски операции: 76,80 лева; Труд за възстановителни операции: 60,00 лева; Материали: 72,00 лева. Така общият размер на изплатеното обезщетение по щета № 110857/16.09.2016 г. от ищеца възлизал на 882,76 лева. С преводно нареждане от 16.01.2017 година, ищецът - Гаранционен фонд, изплатил на В.Т.С., сума в размер на 882,76 лева, представляваща цената за извършения ремонт на повредения автомобил ***** по щета № 110857/16.09.2016г.

Ищецът посочва, че на 21.12.2016 г. П.Д. П. починал. Съгласно чл.5, ал.1 от Закона за наследството, децата на починалия наследявали по равни части, а съгласно чл.60, ал.1 ЗН, наследниците, които били приели наследството, отговаряли за задълженията, с които то било обременено, съобразно дяловете, които получават. Единствен наследник на П.Д. П. бил неговият син - ответник в настоящия процес.

В исквата молба е изложено също така, че на основание чл.557, ал.1, т.2, б."а" КЗ, Гаранционният фонд изплащал на увредените лица от Фонда за незастраховани МПС обезщетения за имуществени и неимуществени вреди вследствие на смърт или телесни увреждания и за вреди на чуждо имущество, причинени на територията на Република България, на територията на друга държава членка или на територията на трета държава, чието национално бюро на застрахователите е страна по Многостранното споразумение, от моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на Република

България и за което няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. На основание чл.558, ал.7 КЗ, след изплащане на обезщетението по чл.557, ал.1 и 2 КЗ, Гаранционният фонд встъпвал в правата на увреденото лице до размера на платеното обезщетение и лихви, както и разходите за определянето и изплащането му.

Ето защо, ищецът иска, ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 882,76 лева, представляваща изплатено от Гаранционен фонд обезщетение по щета № 110857/16.09.2016г., ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата.

Ответникът Д. П. П., депозира отговор на исковата молба в законоустановения 1-месечен срок по чл. 131 ал.1 от ГПК като счита предявеният иск за допустим и основателен. Признава фактите и обстоятелствата в исковата молба, както и заявената от ищеца претенция по основание и размер.

Заявява също, че към 20.10.2021г. е платил на ищеца дължимите суми по щета № 110857/16.09.2016г., по банков път, по посочената от ищеца банкова сметка, за което представя съответното платежно нареждане. С оглед на това ответникът намира, че с плащането на горепосочените парични суми била погасена главницата в размер на 882,76 лева, ведно с претендираната от ищеца законна лихва, за периода от датата на завеждането на исковата молба - 19.08.2021г. до датата на плащането - 20.10.2021г., чийто размер ответникът определил с помощта на компютърна програма и възлизал на 15,45 лева. С оглед на което счита, че след датата на осъществяването на плащане, законна лихва върху главницата не следвало да се дължи. При това положение моли да бъде прието, че субективното материално право на вземане на ищеца, предмет на настоящото производство към приключване на устните състезания не съществувало и предявеният осъдителен иск за неговата защита бил неоснователен, респ. следвало да бъде отхвърлен като погасен чрез плащане в хода на процеса.

Освен това ответникът посочва, че до дата на получаване на исковата молба - 20.09.2021г. не бил получил писмо - извънсъдебна покана от ищеца да заплати доброволно дължимото задължение. Твърди, че узнал за претенцията на ищеца - Гаранционен фонд, на 20.09.2021г., поради което счита, че не е дал повод за завеждане на делото. В тази посока била и трайната и непротиворечива съдебна практика на ВКС, в която се сочело, че вземането на застрахователя по регресния иск против деликвента става изискуемо с поканата за изпълнение. От представеното от ищеца писмено доказателство - Регресна покана, изх. № ГФ-РП385/03.10.2019г. до ответника, относно образуваната при ищеца застрахователна щета, се съдържало искане за плащане по регреса, но нямало данни тази покана да е била получена от ответника. Такива данни не се установявали и от представената с исковата молба обратна разписка от Български пощи, от която било видно, че не е получена от адресата. Ето защо ответникът намира, че при липсата на доказателства за извънсъдебно надлежно предявяване на регресната претенция, направено с посоченото писмо преди подаване на исковата молба, твърденията на ищеца да е отправил извънсъдебна покана ответникът да плати претендираната сума оставали недоказани, поради което в

настоящия случай, се установявало, че с поведението си не е дал повод за завеждане на осъдителната искова претенция срещу него.

Ответникът иска от съда, на основание чл.78, ал.2 ГПК, да приеме, че са налице предпоставките на посочената законова разпоредба и искът да бъде отхвърлен в частта му за съдебните разноски, вкл. и за претендираното възнаграждение на един адвокат като сторените от ищеца разноски следвало да останат в негова тежест.

Ответникът моля за съдебен акт, с който да бъде отхвърлен предявения иск за претендираната искова сума, представляваща изплатеното от Гаранционен фонд обезщетение по щета №110857/16.09.2016г, ведно със законна лихва върху исканата парична сума, поради извършване на плащането по така заявената претенция в хода на процеса, както и да бъде отхвърлен иска за претендираните от ищеца съдебни разноски по делото, включително и платено адвокатско възнаграждение като неоснователни.

Претендира основание чл.78, ал.3 ГПК присъждане в негова полза на направените по делото разноски, както и възнаграждение за един адвокат, а при условията на алтернативност на основание чл.78, ал.4 ГПК присъждане на направените разноски, както и възнаграждение за един адвокат, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане. При условията на евентуалност, прави искане на основание чл.78, ал.5 ГПК, за присъждане на по-нисък размер на разноските на ищеца в частта им за платено адвокатско възнаграждение, поради прекомерност.

В открито съдебно заседание ищецът не се явява и не изпраща представител.

В открито съдено заседание ответникът не се явява, представлява се от процесуален представител в лицето на адв. М.Г. от АК Хасково. Моли за отхвърляне на предявения иск поради извършено плащане в хода на процеса, а искането за присъждане на съдебни разноски по делото от страна на ищеца, вкл. за адвокатско възнаграждение, намира за неоснователно. Претендира разноски, за което прилага списък по чл.80 ГПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност, както и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 235, ал. 2, вр. чл. 12 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, а и от приетите писмени доказателства – Протокол за ПТП № 1624760/03.09.2016 г.; Справка от базата данни на Информационен център към Гаранционен фонд, на база подадени данни от застрахователните компании за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите от дата 17.09.2016 г.; Уведомление за имуществени вреди, подписано от В.Т.С. на 07.09.2016 г.; Доклад по щета за имуществени вреди № 110857/16.09.2016 г.; Писмо рег. № 125300-15971/29.11.2016 г. до Гаранционен фонд – София, подписано от Началник сектор ПП на 24.11.2016 г.; Опис на претенция № 70-05050-00007/16/07.09.2016г.; Заключителна техническа експертиза по щета № 110857/19.09.2016 г.; Преводно нареждане за кредитен превод № 963B1O01706RTTK/16.01.2017 г. за сумата от 882.76 лева с основание за плащане обезщетение по щета 110857/2016; Регресна покана изх. № ГФ – РП-385/03.10.2019 г. до

П.Д. П. относно щета № ГФ – 11 – 0857/16.09.2016 г.; Известие за доставяне ИД PS 1000 03MLSG 0, оформена на 09.10.2019 г.; Удостоверение изх. № ГРАОН1-1877/30.06.2021 г., издадено от Община Хасково; Снимков материал – печат – опис на претенция № 70-05050-00007/16/07.09.16 г. – 4 стр.; Платежно нареждане/вносна бележка за сумата от 899 лева от 20.10.2021 г. с получател: Гаранционен фонд и задължено лице Д. П. П., се установяват описаните в исковата молба и посочени по - горе факти и обстоятелства. В тази връзка съдържанието им не следва да се излага отново, като при необходимост те ще бъдат обсъдени при преценката на наведените от страните правни доводи, основани на тях.

Ето защо и с оглед разпоредбата на чл. 153 ГПК съдът приема всички релевантни факти относно спорното вземане за доказани.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Предмет на делото е иск с правно основание чл.558 ал.7 от КЗ, вр. чл.45 от ЗЗД, който е процесуално допустим. Според настоящия съдебен състав е налице активна и пасивна процесуална легитимация и правен интерес от предявяване на иска, тъй като ищецът - юридическо лице съгласно чл. 518 КЗ /чл. 287, ал. 1 КЗ /отм./, твърди, че е изплатил застрахователно обезщетение на пострадалия от ПТП, станало по вина на посоченото в исковата молба лице, за което се твърди, че е наследодател на ответника.

Разгледан по същество, искът е неоснователен, като съображенията за това са следните:

Основателността на иск при квалификацията на чл. 558, ал. 7 КЗ /чл. 288, ал. 12 КЗ (отм.)/ вр. чл. 45 ЗЗД, се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: изплатено на пострадал от ПТП обезщетение от Гаранционния фонд; основателност на извършеното плащане на обезщетение - наличие на предпоставките за ангажиране отговорността на ГФ по чл. 557, ал. 1 КЗ /чл. 288, ал. 1 КЗ (отм.)/; деликтна отговорност на причинителя на щетите по чл. 45, ал. 1 ЗЗД при следния фактически състав: деяние, вреда, противоправност, причинна връзка и вина. Следва да се отбележи, че с оглед осъществяване на субрагацията в различни времеви моменти са приложими различни квалификации по отменения и по действащия КЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 288 ал.1 т.2 б."а" от КЗ – отм., Гаранционният фонд изплаща по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ обезщетение за имуществени вреди на чуждо имущество, ако ПТП е настъпило на територията на страната ни и е причинено от МПС, което обичайно се намира на територията на България, и виновният водач няма сключена задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. На основание чл.288 ал.12 от КЗ – отм., след изплащане на това обезщетение, фондът встъпва в правата на увреденото лице до размера на платеното. Цитираните норми са аналогични на действащите към настоящия момент разпоредби на чл.557 ал.1 т.2 б."а" и чл.558 ал.7 от КЗ, обн. ДВ бр. 102/29.12.2015г.

В случая се установява, а и не е спорно обстоятелството, че на 03.09.2016 година,

около 16,50 часа в град Хасково, е реализирано ПТП между лек автомобил *****, собственост и управляван от наследодателя на ответника П.Д. П. и лек автомобил *****, собственост и управляван от В.Т.С..

От неоспорения Протокол за ПТП № 1624760/03.09.2016 г. следва, че това ПТП е настъпило в причинна връзка с виновно противоправно поведение на наследодателя на ответника, доколкото същият при преминаване през кръстовище с ул. „Мадара“ по посока ул. „Г. Бенковски“ не спрял на пътен знак „Б2“ и ударил движещия по път с предимство лек автомобил *. Посоченият механизъм на настъпване на ПТП е описан в цитирания по-горе Протокол за ПТП, който представлява официален документ по смисъла на чл. 179 ГПК, поради което обвързва съда с материална доказателствена сила по отношение на фактите, отразени в него. От друга страна, той е подписан от П.Д. П. без възражения относно изложените в него обстоятелства, поради което следва да се разглежда и като извънсъдебно признание на факти, които са неблагоприятни за него. В протокола за ПТП е отразено, че наследодателят на ответника не е представил валидна застраховка „Гражданска отговорност“, а водачът на увреденото МПС е представил такава при ДЗИ, видно и от справка в базата данни на Информационен център към ГФ на база на подадени данни от застрахователните компании за застраховка „ГО“ на автомобилистите от 17.09.2016. - за управлявания от П.Д. П. при процесното ПТП автомобил са налични застраховки със срок на действие 08.08.2014г., 13:00 ч. – 07.08.2015г., 23:59 ч. и от 18.08.2015г., 12:00 часа – 17.06.2016г., 23:59 ч.

Деянието на водача е и виновно, доколкото по делото няма доказателства, оборващи законоустановената презумпция за вината му, а според писмо рег. № 125300-15971/29.11.2016 г. от Началник сектор „Пътна Полиция“ ОД МВР Хасково спрямо виновния водач били издадени Наказателно постановление № 16-1253-001195/30.09.2016 г. за нарушение на чл.179, ал.2 и чл.181, т.1 от ЗДВП и Наказателно постановление № 16-1253-001245/05.10.2016 г. за нарушение на чл.315, ал.1 от КЗ, като и двете били влезли в законна сила на 22.11.2016 г.

По отношение вида и размера на причинените вреди от ищеца са представени Доклад по щета за имуществени вреди № 110857/16.09.2016 г., Опис на претенция № 70-05050-00007/16/07.09.2016 г. и Заключителна техническа експертиза по щета № 110857/19.09.2016 г., които първите два от тях са частни свидетелстващи документи, обективизиращи изгодни за техния издател факти, но тяхното осъществяване в случая следва да се приеме за доказано по несъмнен начин при съпоставката им с Протокола за ПТП, както и поради липса на други доказателства, които да ги опровергават. От тях се установява, че необходимите средства за ремонт на лек автомобил *, включващи стойността на части, материали и труд, са в размер на 882.76 лева. Именно този размер се явява меродавен, тъй като съответства на това, което увреденият следва да разходва, за да възстанови предхождащото увреждането състояние на вещта. Тук следва да се отбележи, че при изчисляване размера на обезщетението не трябва да се прилага коефициент за овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност. В този смисъл са Решение № 79 от

02.07.2009 г. по т. д. № 156/2009 г. на ВКС, I т. о. и Решение № 6 от 02.02.2011 г. по т. д. № 293/2010 г. на ВКС, I т. о., ТК, постановени по реда на чл. 290 ГПК.

Няма спор и че на 16.01.2017 г. ищецът е заплатил застрахователно обезщетение в размер на 882.76 лева на собственика на увреденото МПС с преводно нареждане за кредитен превод от същата дата.

Не се спори по делото, а и от приетото като писмено доказателство по делото Удостоверение изх. № ГРАОН1-1877/30.06.2021 г., издадено от Община Хасково се установява, че на 21.12.2016 г. П.Д. П. е починал като е оставил единствен наследник по закон - сина си Д. П. П..

Тук следва да се посочи, че съгласно чл.5, ал.1 от Закона за наследството /ЗН/, децата на починалия наследяват по равни части, а съгласно чл.60, ал.1 ЗН, наследниците, които са приели наследството, отговарят за задълженията, с които то е обременено, съобразно дяловете, които получават. В случая, а и предвид извършеното плащане, следва да се приеме, че ответникът е приел наследството на своя баща с конклюдентни действия поради което, същият отговаря за задълженията, оставени като пасив в наследството на наследодателя му.

С оглед на изложеното и при наличието на фактическия състав на непозволеното увреждане - противоправни действия на наследодателя на ответника, вреда, вина и причинна връзка, и изпълнение на задължението за заплащане на обезщетение от ищеца, на основание горесцитираните разпоредби, съдът приема, че за ищеца се е породило правото на регресен иск срещу ответника – наследник на прекия причинител на увреждането. Това право, с оглед установените факти, е за заплащане на сумата от общо 882.76 лева, представляваща обезщетение за имуществените вреди /изплатени от ищеца на пострадалото лице на 16.01.2017 г. /.

На следващо място, не се спори, а и от приетите Платежно нареждане/вносна бележка за сумата от 899 лева от 20.10.2021 г. с получател: Гаранционен фонд и задължено лице Д. П. П. се установява, че в хода на процеса на ищеца е заплатена от ответника изцяло претендираната сума, вкл. и законната лихва върху нея от датата на депозиране на исковата молба – 19.08.2021г. до датата на плащането.

При това положение и съобразявайки чл. 235, ал. 3 ГПК, съдът счита, че предявеният иск следва да бъде отхвърлен поради извършеното плащане.

Във връзка с възражението на ответника, че не е получил покана от страна на Гаранционен фонд за плащане на претендираните суми, следва да се отбележи, че регресната покана има правно значение при снабдяване на Фонда с изпълнителен лист против виновния водач съгласно чл. 288, ал. 14 от КЗ – отм., но не и за допустимостта и основателността на регресния иск, а съгласно чл.378, ал.6 от сега действащия КЗ „Регресните и суброгационни иски за застрахователя по застраховки "Гражданска отговорност" срещу причинителя на вредата се погасяват в срок 5 години, считано от датата на извършеното плащане на застрахователното обезщетение на третото увредено лице“ като

„Застрахователят има право на законната лихва върху претендираната сума, считано от поканата за плащане към причинителя на вредата“, тоест Поканата има значение и за изпадане на длъжника в забава, като при липса на такава се замества от исковата молба. В случая обезщетение за забава върху главницата /мораторна лихва/ не се претендира, при което се явява ирелевантно обстоятелството, дали ответникът действително е получил изпратената му регресна покана. Този факт обаче има значение по отношение на претендираните разноски и от двете страни по делото в контекста на въпроса доколко ответникът с поведението си е дал повод за завеждането му при наличие на волеизявление, с което е признал предявения иск – чл.178, ал.2 ГПК. От представените от ищеца Регресна покана изх. № ГФ – РП-385/03.10.2019 г. до П.Д. П. относно щета № ГФ – 11 – 0857/16.09.2016 г. и Известие за доставяне ИД PS 1000 03MLSG 0, оформено на 09.10.2019 г., не се съдържат данни относно достигането на поканата на ищеца до ответника, респ. на основание чл.78, ал.2 ГПК следва да се приеме, че ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото, същевременно е признал иска, поради което разноските следва да се възложат на ищеца.

На основание чл.178, ал.3 ГПК и при този изход на спора, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника деловодни разноски, съобразно представения списък по чл.80 ГПК, а именно сумата от 300 лв. за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Гаранционен фонд – София, ***** представляван от изпълнителните директори М.Н.К. и С.Г.С., срещу Д. П. П., ЕГН ******, с адрес: с. ******, съдебен адрес: ****** адв. М.Г. – АК Хасково, иск с правно основание чл.558 ал.7 от КЗ, вр. чл.45 от ЗЗД, за заплащане на сумата от 882.76 лева, представляваща изплатено по щета № 110857/16.09.2016г. обезщетение за имуществени вреди на лек автомобил ******, собственост на В.Т.С. при ПТП, настъпило в гр. Хасково на 03.09.2016г. на кръстовището на ул. „Мадара“ с ул. „Г. Бенковски“, п о Протокол за ПТП № 1624760/03.09.2016 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на иска 19.08.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Гаранционен фонд – София, ***** представляван от изпълнителните директори М.Н.К. и С.Г.С., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, да заплати на Д. П. П., ЕГН ******, с адрес: с. ******, съдебен адрес: ****** адв. М.Г. – АК Хасково, сумата от 300 лева, представляваща направени разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд-Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /п/ не се чете.

Вярно с оригинала!

Секретар: Ц.С.